

Men i eet Punct, og det netop i Bevistet før denne de fremmede Magters formodede Dødsfattelse, vare de to Rigsdagsmænd characteristisk uenige. Den One, Folkethingsmanden for Maribo Amts 4de District (Monrad), tog nemlig idag, som det vist vil være i den ærede Forsamlingens Grindring, intet Hensyn til de fremmede Magters Tausshed; han fandt ikke heri nogen Grund til, at det maatte være deres Mening, at en rigtig Fortolkning af Londonertractaten fordrede Kongelovens Arvesfølges Ophævelse; men det var paa Grund af den Forsamlingen meddeelte Sætning, hvori ogsaa Rusland paa et tidligere Stadium i en Skrivelse til sin herværende Minister tolker sin Forvisning om, at ogsaa Danmark ei vil udgive Londonertractaten, at han stemte for Budskabet og dets Afgjørelse af Sagen. Den Anden, Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 4de District (Madvig) udtaler sig derimod i denne Henseende heelt modsat, saa at man fra hans Side i Rigsdagstidenden Pag. 152 vil finde disse Ord: „Bevistet før, at begge disse Punkter tilsammen og uadskilte udgjøre Overenskomsten med Udlandet, forsaavidt den skal indeholdes i den diplomatiske Correspondance, der er fremlagt for Rigsdagen, er i høieste Grad usuldstændig.“ Netop i Modsetning til disse fattige Uddrag, disse aldeles Intet afgjørende, lidet fortolkende Ord om, at Danmark vist ogsaa vil holde Londonertractaten, søgte Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 4de Kreds længere hen sin Begrundelse i den tause Holdning, som Contrahenterne af Londonertractaten have indtaget, idet hans Foredrag nemlig meente, at det ikke var nok med, at der aabenbart i disse Måneder ikke er kommen nogen Fordrag frem fra de sex Magter, som siger: „I skulle nu, efter Londonertractatens rette Fortolkning, have Kongelovens Arvesfølge“, men ved Siden deraf endog gaaer saa vidt, at erklære deres Tausshed uforstaaelig, saafremt den ikke skulde være et Samtykke, saa at han altsaa mener, at de endog, for at Modbevistet kunde være ham klart, maatte have samlet sig om den Erklæring: „Danmark maa ikke have Kongelovens Arvesfølge.“ Det er Urigtigheden af denne Betragtningssmaade, hvorpaa jeg skal

tillade mig paa et senere Stadium at henlede Forsamlingens Opmærksomhed, hvor jeg da ventet at kunne bekæmpe den. For Delsblikket skal jeg indskrænke mig til at bemærke, at det allerede efter de mærkværdige Udtalelser, Forsamlingen idag har hørt i det første Foredrag af Premierministeren, er klart nok og kun altså vel kan forstaaes, at de fremmede Magter, der ingen Ret have til at indgribe i Danmarks Souverænitæt, ei heller kunde gribe ind i den danske Regjerings souveraine Handlemåde, ikke i mod, men ud over Londonertractaten, og det forekommer mig fortrinligen at stemme med Premierministerens Uttringer idag, hvorledes de af denne Grund ikke kunde fremkomme med nogen saadan Fordring eller Paastand eller Fortolkning, som den ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 4de Kreds syntes at ville forudsætte som nødvendig. De fleste af Magternes Duffer med Hensyn til vor Forsamling turde maaskee gaae i en heel anden Retning. Men jeg skal, som sagt, først paa et senere Stadium nærmere paaavise det Uholdbare i den omtalte Forudsætning, idet jeg her kun skal indskrænke mig til at udtale, at jeg troer, det vilde være stridende mod Alt, hvad der hidtil har været vedtaget, navnlig ogsaa af den russiske Regjering, at naar sex Magter som de, vi have med at gjøre, slutte en Tractat som den, der er sluttet i London, og de vedkommende Magters Besuldmægtigede ikke vedblive at være længe efter stadigen samlede med Hensyn til det samme Lands Anliggender, som f. Ex. ved Forhandlingerne i London i sin Tid angaaende Belgiens Afskillelse fra Holland, — at da en af de vedkommende Magter, ligegyldigt hvilken, aldeles eensidigen skulde ville træde alle Hensyn til sine Medcontrahenter saa nær, jeg siger ikke i Kjøbenhavn at virke for sine politiske Hensigter i Almindelighed, men at drifte sig til, paa egen Haand at udgive en Fortolkning, der dog derved ikke har den mindste Ret eller ringeste Sandsynlighed til at blive den officielle Fortklaring. Men da jeg, som ovenfor anmeldt, ikke i det nærværende Delsblik troer at turde tale udførligere, skal jeg kun for dette, maaskee det allervigtigste Sagen afgjørende, Punct, meget ønske at kunne fængsle Forsamlingens Opmærksomhed paa et senere Stadium (Hør!).